

каго царства, когда не имамъ власть да биѣмъ куче-то си? Азъ не ти ся пресмивамъ, рече единъ гласъ, кой отговаряше на Любимовы-те мысли. Ты вмѣсто една три погрѣшкы стори перво ся ускорби, защо искашь нѣща-та спорѣдъ твое щеніе и охота, и вѣрувашъ че добытоцы-те и человецы-те са за да ти ся покоряватъ: второ ся разгнѣва, и това е тяжка погрѣшка, и трето ся показа немилостивъ на едно окаянно животно, кое не ти согрѣши нищо. Знамъ че си много по големъ отъ едно куче, но ако бы было праведно по-высокы-те да презиратъ и не зачитатъ по низскы-те и долны-те, можила бы и азъ да тя биѣмъ, и да тя убиѣмъ, понеже една орисница е по висока отъ челоуѣцы-те. Благополучіе-то одного царя не стои въ да може да струва зло-то, когда-то иска, но добро-то, за кое има возможность да сторе. Любиаъ исповѣда че е сбаркалъ, и ся обяща да ся поправи: но не сохрани свое-то обѣщаніе. Той ся воспита отъ една кормителница, коя го разврати юще въ дѣтство-то му. Ако бы пожелалъ нѣкое нѣщо начеваше да плаче, да ся гнѣва и да удре земля-та сосъ нозѣ-тъ си, и абіе она